

KARIN
PETERS

Ontmoeting in de mist

HOOFDSTUK 1

„Waarom moet je ons leven zo verdraaid moeilijk maken?” De vrouw stond tegenover haar dochter en keek met iets van wanhoop naar de wilde bos donkere krullen en de grote oorringen. „Omdat ik niet gekleed ben zoals jij vindt dat het zou moeten. Maar dan neger je mij toch? Dat doe je toch het grootste deel van de tijd. Maar troost je, je hebt nog altijd Joyce.”

„Zij gedraagt zich tenminste normaal.”

„Dat bedoel ik.” Marjorie draaide zich om. Haar moeder hoefde de tranen in haar ogen niet te zien. „En om nog iets toe te voegen aan mijn lijst met fouten en tekortkomingen: ik ga deze zomer met Tessa naar Italië. Ik ben het zat om met jullie in duffe hotels te zitten. En maak je geen zorgen, ik betaal het zelf.”

Ze ging de kamer uit en haar moeder zakte zuchtend op de bank. Marjorie was bijna twintig. Dit gedrag had toch niets meer met de puberteit te maken? Marjorie wilde zich alleen maar afzetten tegen hen, haar ouders. En als ze er met Henk over praatte, kwam hij niet verder dan: Laat haar toch. Ik heb de moed wat haar betreft al opgegeven.

Maar hoe konden ouders de moed opgeven wat hun kinderen betrof? Haar man had al zijn hoop gevestigd op Joyce, hun andere dochter en Marjories tweelingzus. Uiterlijk leken ze op elkaar, maar wat karakter en stijl betrof konden ze evengoed volkomen vreemden zijn. Marjorie was intelligent, maar totaal niet ambitieus. Ze had psychologie gestudeerd, en

nog een jaar rechten, maar nu had ze de brui eraan gegeven. Ze wilde echt leven, beweerde ze.

Om te beginnen dus aanstaande zomer naar Italië. Of daar het leven begon. Als ze terugkwam was ze echt niet van plan haar studie weer op te pakken. Dat had ze hen al duidelijk gemaakt. Joyce was een veel gemakkelijker kind. Het nadeel was dat zij maar een zeer matige leerling was. Van een studie was geen sprake. Joyce' ambitie bestond er eigenlijk alleen uit om met een rijke man te trouwen, dure kleding te kopen en veel uitgaan. Marjorie deed het altijd voorkomen of haar ouders de voorkeur gaven aan Joyce. En als Eva eerlijk was had ze wel een beetje gelijk. De voortdurende strijd die ze met Marjorie moest voeren over werkelijk elke kleinigheid was dodelijk vermoeiend. Het was zoveel gemakkelijker om vrede te houden met een dochter die altijd even beleefd en gewillig was.

Natuurlijk hadden zij en Henk afwijzend gereageerd op Marjories plan om naar Italië te gaan. Maar het stadium van plannen maken was allang voorbij had haar dochter beweerd. Het was inmiddels een vaststaand feit. Ze ging met enkele vrienden en vriendinnen. Eva had nog gevraagd wie die vrienden dan wel waren, maar Marjorie had beweerd dat ze de meesten van hen toch niet kende. En dat was op zich al verontrustend genoeg, want Eva kende iedereen.

Althans personen die enigszins van belang waren.

„Ik weet niet met welk zootje ongeregeld ze gaat,” had ze zuchtend tegen haar man opgemerkt.

„Ze kan wel op zichzelf passen. Ik neem aan dat ze is voorgelicht.”

Eva keek haar man aan en dacht, niet voor de eerste keer, dat hij in een andere wereld leefde. Voorgelicht nota bene. Marjorie was twintig jaar. Toch liet ze nog een halfslachtige waarschuwing horen voor haar dochter vertrok „Je bent toch op de hoogte van de gevaren nietwaar?”

„Bedoel je in het verkeer?” vroeg Marjorie onschuldig.

„Ik bedoel allerlei ziektes.”

„Je weet best dat er in Italië geen cholera of pest meer voorkomt,” zei Marjorie, haar moeder opzettelijk verkeerd begrijpend. Eva zweeg. Ze was ervan overtuigd dat Marjorie heel goed wist wat ze bedoelde. En dat was natuurlijk ook zo.

Een feit was echter ook dat Marjorie wanhopig op zoek was naar genegenheid en aandacht. En de Italiaanse jongeman die ze de tweede dag al ontmoette was bijzonder overtuigend in zijn liefdesverklaringen.

Marjorie dacht niet aan de gevolgen en toen ze begreep dat ze zwanger was, vertelde ze het haar vriend, onbevangen. Ze was van mening dat hij even verliefd was als zijzelf. Het was voor het eerst dat ze zijn gebruikelijke flair zag verdwijnen. Hij leek ineens niet meer uit zijn woorden te kunnen komen.

Marjorie stelde voor om samen naar Nederland te gaan om het haar ouders te vertellen. Misschien konden ze daarna beiden werk vinden in Italië en samenwonen, of trouwen als zijn ouders het met dat eerste niet eens waren. De jongeman was beduusd van haar voortvarendheid. Toen Marjorie enkele dagen later volgens afspraak op hem wachtte om naar Nederland te vertrekken, verscheen hij niet. Er kwam een vriend van hem die haar een briefje overhandigde. Het was in het Italiaans, maar het meeste was haar wel duidelijk. Hij kon de verantwoordelijkheid niet aan, vond zichzelf nog veel te jong voor een gezin. Maar zij was zo sterk, zij zou het wel redden. Hij wenste haar verder het beste. Marjorie ging terug naar Nederland, een illusie armer en wanhopig verlangend naar genegenheid en troost en tegelijk zeker wetend dat ze deze niet zou krijgen.

In eerste instantie reageerden haar ouders verheugd dat ze weer thuis was. Haar vader zei te hopen dat ze haar studie weer zou oppakken. Ze had zich nu flink kunnen uitleven, ze kon nu aan haar toekomst gaan denken. Voor Joyce was de kans op een carrière verkeken nu ze volgend jaar ging trouwen. Ja, met Joop Wolters, de bekende antiquair. Ach, voor Joyce was het misschien maar beter zo, dan kon zij haar gemakkelijke luxe leven voortzetten. Marjorie had op dat moment niet het lef om met haar eigen problemen aan te komen. Haar ouders leken er beiden zo van overtuigd dat ze haar uitspattingen achter zich had gelaten.

Toen ze enkele weken later gezamenlijk aan tafel zaten, wat niet vaak gebeurde, gooide Marjorie toch de steen in de vijver. Ze was geen type om iets voorzichtig aan te kondigen. Ze was ook niet verlegen. „Ik ben zwanger. Het kind komt in maart,” zei ze.

Ze ging intussen rustig door met het schillen van een kiwi. Toen het stil bleef keek ze van de een naar de ander, maar ze zag alleen schrik en verbijstering. „Ik begrijp dat het als een schok komt, dat was het voor mij ook. Althans toen bleek dat de vader de verantwoordelijkheid niet aandurfde.”

„Dit is ontzettend,” zei haar moeder eindelijk.

„Ik begrijp dat u deze zwangerschap niet met blijdschap begroet. Maar dit wordt wel jullie eerste kleinkind. We hebben een enorm groot huis. Er is vast wel ruimte voor een kind erbij.”

„Is er nog iets aan te doen?” vroeg haar vader strak.

„Je bedoelt...” Marjories heldere grijze ogen hielden zijn blik vast, tot hij de zijne neersloeg.

„Dat weet je donders goed.”

„Als het is wat ik denk dat je bedoelt, dan is het antwoord, nee.”

„Het is wel de enige manier om nog iets van je leven te maken.”

„Denk je?” Marjorie stopte het laatste stukje fruit in haar mond. Ze was vastbesloten kalm te blijven en zich volwassen te gedragen. „Als we dit zakelijk onder ogen zien, kan het voor jullie niet zo'n probleem zijn. Als wij nu op een

flat woonden en we moesten van een uitkering rondkomen, lag alles veel moeilijker.”

„Ik ben zeker niet van plan de zorg voor jouw kind op me te nemen. Jij zou gewoon verdergaan met je leven van uitgaan en plezier maken en ons met je kind opscheppen. Als je de baby wilt houden, al hoop ik dat jij je verstand nog terugkrijgt, dan kun je niet meer thuis wonen.” Haar vader zei het zeer beslist en Marjorie wist even niet wat te zeggen. Hier had ze niet op gerekend. Maar ze zou niets laten merken.

„Dan zal ik woonruimte zoeken,” zei ze zo kalm mogelijk. „Ik ben niet de enige alleenstaande moeder.”

Ze keek naar Joyce, die haar nog steeds sprakeloos aanstaarde.

„Waarom heb je 't gedaan? Alleen om ons dwars te zitten?” vroeg haar moeder plotseling.

Marjorie haalde diep adem. „Ik heb het gedaan omdat ik verliefd was op die jongen. Omdat ik dacht dat we samen zouden blijven.”

Of haar vader aanvoelde hoe zijn dochter verlangde naar enige troostende woorden van zijn kant, hij zei: „Ik zal voor je op zoek gaan naar geschikte woonruimte. Ik wil niet dat je in een verpauperde buurt terechtkomt. En mocht je van gedachten veranderen en het kind willen afstaan...”

„Dan kun jij dat ook wel voor me regelen,” vulde ze aan. Ze was verbitterd en teleurgesteld. Het moest gezegd, haar vader zorgde voor een keurig appartement en betaalde de inrichting.

Marjorie kreeg haar baby die ze Ricardo noemde naar zijn vader, die het kind waarschijnlijk nooit zou kennen. Haar ouders kwamen haar een keer opzoeken, waarbij gezegd werd dat ze thuis altijd welkom was, maar wel zonder haar zoon. Of als ze zelf een verhaal bedacht dat ze bijvoorbeeld voor het kind van een vriendin zorgde was zoiets ook nog te overwegen. Marjorie wees hen de deur. Haar zus Joyce zag ze wel regelmatig, maar ze was niet bij haar huwelijk aanwezig. Zonder haar kind zou ze nooit meer thuiskomen had ze besloten. Ze had een baantje bij de receptie van een sjiek hotel en op de dagen dat ze werkte, bracht ze Ricardo naar een kinderdagverblijf. Zo leefde ze vier jaar van de ene dag in de andere. Ze had weinig contacten en ging zelden uit. Soms dacht ze enigszins moedeloos dat haar leven nooit zou veranderen. Tot die dag in januari...

In de tijd dat Marjories zoon werd geboren, besloot Maxim van Randwijck dat de enige weg die hem overbleef, was te scheiden van Janine. Hij werd helemaal gek van haar verwijten, temeer daar die beschuldigingen in zijn ogen terecht waren. Toen hij het er met zijn vrouw over had, haalde ze de schouders op. „Doe maar wat je het beste lijkt. Tussen ons komt het nooit meer goed. Het feit staat levensgroot tussen ons in. Zonder jou had ik Nienke niet gehad. En ik had haar ook nooit verloren. Dat weten we beiden.”

Maxim ging er niet tegenin. Waarom zou hij? Het waren allemaal waarheden. Woorden die hem vermorzelden en niets van hem heel

lieten. Daarom moest hij hier weg. Hij liet Janine het huis en vond zelf een simpel appartement in het centrum. Hij hield helemaal niet van het leven midden in de stad. Hij had echter geen keus. Hoewel hij zeker niet arm was, hij had immers de erfenis van zijn ouders, wilde hij toch voorzichtig zijn. Hij wist niet welke eisen zijn vrouw zou stellen, maar hij wist wel dat hij overal aan tegemoet zou komen. Maar Janine was alleszins redelijk. Waarom ook niet? Hij had indertijd geen onmens getrouwd. Dat ze zo veranderd was, daar was hij medeschuldig aan. Nadat alles in verband met de scheiding was geregeld zagen ze elkaar niet meer. Maxim deed zijn werk, probeerde soms wat tijd te besteden aan zijn hobby, het schilderen, maar hij kon zich slecht concentreren. Hij zou het woord zelf niet gebruikt hebben, maar hij was in feite ontstellend eenzaam. Hij had ook nauwelijks familie. Zijn ouders waren enkele jaren geleden omgekomen bij een ski-ongeval in Oostenrijk. Ze hadden hem hun huis en een flinke som geld nagelaten. Het huis had hij inmiddels verkocht. Zijn enige familielid was een zus van zijn vader, tante Nicole. Hij noemde haar gewoon bij de voornaam. Zij was getrouwd geweest met een topmanager die vrij plotseling was overleden. Maxim had altijd goed met haar overweg gekund. Op haar zestigste verjaardag vroeg ze hem mee uit eten. Nog voor ze aan het hoofdgerecht toe waren zei ze: „Het gaat niet goed met je Maxim.”

„Nee. Het zal nooit meer goed gaan,” antwoordde hij kortaf.

„Niemand heeft er wat aan als je jezelf in de vernieling helpt,” zei Nicole.

„Er is me iets vreselijks overkomen,” herinnerde hij haar. „En door mijn eigen schuld.”

Op dat laatste ging Nicole niet in. Ze wist gewoon niet wat ze daarop moest zeggen. Schuldgevoelens kon je niet zomaar wegwuiven. „Ik was van plan ons tweede huis te verkopen,” begon ze over iets anders.

„Dat fijne huis in de buurt van Nijmegen?”

„Ik kom er nooit. Het staat leeg en verpaupert langzaam. Ik zoek eigenlijk iemand die handig is en die het wil opknappen. Iemand die de juiste mensen wil inhuren om het huis weer in zijn oude staat terug te brengen. Natuurlijk moet het hier en daar gemoderniseerd worden. Degene die het gaat doen, zou er gratis mogen wonen. Waar vind je zo iemand?”

„Heb je 't soms over mij Nicole?”

Ze keek hem aan. „Ik vroeg me af of dicht bij de natuur leven niet goed voor je zou zijn.”

„Of zal ik daar helemaal gek worden van eenzaamheid?”

„De eenzaamheid zit in jezelf, Maxim. Maar je moet het alleen doen als je 't graag wilt. Je zou weer een hond kunnen aanschaffen.” Nicole wist dat ze een gevoelig punt raakte. Zijn hond was bij Janine gebleven. Hij miste het beest. Maar zoals hij nu woonde deed hij een hond geen plezier.

„Ik zal er eens over denken. De ene plaats is waarschijnlijk niet beter of slechter om te

wonen dan de andere.”

Maxim nam inderdaad zijn intrek in het grote huis aan de rand van een bosrijk gebied. De natuur had een rustgevende werking en de aanwezigheid van de hond gaf hem afleiding en soms ook troost. Hij vroeg zich af of hij op deze manier oud zou worden. Als een zonderlinge kluizenaar.

Tot die dag in januari...

Die dag in januari dat Maxim de vrouw ontmoette begon slecht. Nadat hij zijn ronde met de hond had gelopen en was teruggekeerd in het grote maar wat verwaarloosde huis, ontdekte hij na tien minuten dat Basta hem niet was gevolgd. Nadat hij enkele malen had geroepen trok hij zijn jas weer aan en zette zijn pet op. Het dier was nog niet zo lang bij hem, hij durfde er niet op te vertrouwen dat zij uit zichzelf zou terugkeren. Het was koud, stil en mistig. In de kale bomen was geen enkele beweging. De mistige stilte werd slechts doorbroken door het krassen van enkele kraaien. Maxim liep dezelfde weg die hij eerder was gelopen en riep het dier diverse malen. Toen hij een vaag gekraak hoorde, stond hij stil en riep nogmaals. Uit de mist doemde de gestalte van een vrouw op. Hij wilde haar vragen of ze zijn hond had gezien, maar er lag zoveel angst en afweer in de blik die ze hem toewierp, dat hij onthutst zweeg. Even plotseling als ze was verschenen was ze door de mist opgeslokt. Maxim haalde de schouders op. Hij kende de vrouw niet, maar dat was niet zo vreemd. Hij bemoeide zich niet met de mensen

uit het dorp. Als hij niet wilde hoefde hij dagen niemand te zien. De vrouw had bijzonder angstig gekeken met die enorme grijze ogen. Erg goed gekleed was ze niet voor een kille dag als vandaag. Hoewel Maxim afgelegen woonde, kwam hij toch regelmatig in de stad. Hij wist dat de meeste jonge vrouwen er modieuzer uitzagen. Vervelend dat hij niet naar zijn hond had gevraagd. Hij riep opnieuw. Vanuit de mist zag hij nu de omtrekken van de kleine kapel opdoemen. En ineens hoorde hij ook het bekende hoge geblaf. Dit geluid betekende dat de hond opgewonden was. „Basta, ik kom eraan,” riep hij. De hond sprong wild om hem heen maar toen Maxim haar aanlijnde en mee wilde trekken, verzette zij zich hevig.

„Wat krijgen we nou. Wat is er zo bijzonder aan dit kerkje?”

De hond krabde aan de deur, intussen blaffend en jankend. In zichzelf mopperend verschoof Maxim de grendel, waarop de deur krakend opendraaide. Het was donker in de kapel, het grijze licht dat door enkele ramen viel, gaf vreemde schaduwen. De hond stooft op een bank af en bleef daar hijgend en kwispelend staan. Maxim liep enkele passen dichterbij, zijn ogen waren nu aan de schemer gewend. Op de bank zat een kind die hem met grote bange ogen aanstaarde. „Wat... hoe kom jij hier?” vroeg Maxim stomverbaasd.

Het jongetje zei niets. Maxim zag dat hij beefde, hoewel hij een deken om zich heen had. „Wie ben je?” probeerde Maxim opnieuw. Het kind zou toch moeten kunnen praten, hij schatte

hem een jaar of vier. Maar het jongetje bleef zwijgen. Maxim raakte danig met de situatie verlegen. Het was kil in het kerkje. Dit was zeker geen plaats om een kind onder te brengen.

Hij dacht aan de vrouw die hem was gepasseerd. Had zij het kind hier achtergelaten? Dat leek hem het meest waarschijnlijk. Maar waarom zou zij hier een kind achterlaten? Het kwam wel eens voor dat een vrouw een ongewenst kind te vondeling legde. Maar toch zeker geen jochie van deze leeftijd? Hij ging wat dichterbij het kind toe, zakte op een knie.

„Hoe heet je en waar is je mama?” vroeg hij langzaam. Het kind week wat achteruit maar bleef zwijgen. Maxim probeerde het opnieuw in het Duits. Tenslotte zaten ze hier niet zo ver van de grens. Er kwam echter geen reactie. Tenslotte stond Maxim op en strekte zijn hand uit. „Ga maar met mij mee. Het is hier veel te koud. Dan maak ik iets te drinken voor je en daarna gaan we je mama zoeken.”

Dat laatste was in zijn ogen onbegonnen werk. Maar het had weinig zin het kind daarmee te belasten. Het kind kwam nu van de bank af en legde zijn hand in de zijne. Hij verstond dus wel Nederlands. Buiten was het zicht er niet beter op geworden. Na even geaarzeld te hebben, wikkelde hij het kind in de deken en nam hem op de arm. Het jongetje bleef apathisch bij alles wat er gebeurde en Maxim vroeg zich af of hij in een shock verkeerde. Zou hij een dokter moeten waarschuwen? Die gedachte stemde

hem niet vrolijker. Hij leefde tamelijk op zichzelf en hield niet van vreemden over de vloer. Het huis was verwaarloosd en hoewel hij op zich had genomen het hele pand op te knappen, was hij nog niet veel verder gekomen dan de logeerkamer. En dat was niet gebeurd met de gedachte dat die logeerkamer ooit gebruikt zou worden. Wie zou er bij hem moeten logeren? Nienke zou enkele jaren ouder zijn geweest dan dit jongetje nu. Hij schudde het hoofd en liep wat sneller door. Basta sprong vrolijk om hem heen maar op dit moment had hij weinig aandacht voor de hond. Hij vroeg zich af welk probleem hij zich op de hals haalde. Eenmaal binnen draaide hij gelijk de verwarming wat hoger. Dat was een van de zaken die inmiddels in orde waren. Warmte en voldoende licht. Hij zette het kind op de bank voor de open haard. „Zal ik chocolademelk voor je maken?” vroeg hij. Toen het kind niet reageerde besloot hij maar te doen wat hem het beste leek. Even later zette hij de mok op een tafeltje vlak bij het ventje. Een mok met de afbeelding van Winnie de Poeh. Daarop stak hij de open haard aan en bemoeide zich even met Basta. Vulde zijn bak met schoon water en praatte tegen de hond. „Jij hebt dit jongetje gevonden. Brave hond. Jammer genoeg weten we niet hoe hij heet en ook niet wie zijn moeder is. Maar dat gaan we uitzoeken. Basta, ga jij eens vragen hoe hij heet.”

De hond hield zijn kop schuin en op een gebaar van Maxim ging hij naast het kind zitten. „Zegt hij nog steeds niets? Wat jammer, nou,” praatte

Maxim door, in de hoop dat de communicatie via de hond wel zou lukken.

„Ricardo,” zei het kind plotseling.

„Hoor je dat Basta. Hij heet Ricardo. Fijn dat we dat nu weten. Ricardo, weet je ook hoe je verder heet?”

Het kind keek hem zwijgend aan en leek niet van plan verder een woord te zeggen. Nou goed, met de naam Ricardo zou hij in het dorp ook een heel eind komen. Het was een naam die hier niet voorkwam. Hij kon echter niet naar het dorp gaan, want dan moest hij het kind hier alleen laten. Hem opnieuw meenemen was geen optie, Ricardo had kou genoeg gehad. Hij keek naar de telefoon, een ouderwetse zwarte die aan de wand hing. Wie moest hij bellen? De politie? Het had weinig zin om een heleboel opschudding te veroorzaken. Voorlopig gaf dit kind geen last. Als hijzelf straks nog even ging schilderen zou hij misschien ook met verf willen kliederen. Nienke.... Stop! Dit kind moest hier zo gauw mogelijk weg. Door hem had hij de laatste paar uur al tweemaal aan Nienke gedacht. Hij wist uit ervaring dat de kans bestond dat hij in een diepe depressie zou wegzinken. Maar het kind kwam nergens toe. Hij liep gewillig mee naar Maxims atelier en ging daar keurig op een bankje zitten. Basta liet zich vlak bij hem op de vloer vallen. Hij scheen het kind als zijn persoonlijke verantwoordelijkheid te beschouwen.

Bij het avondeten at Ricardo slechts een paar hapjes van de eenvoudige pasta. Maxim kwam er niet achter of het kind dit niet lustte, of

gewoon geen trek had. Na het eten bracht hij Ricardo naar boven.

Toen Ricardo het kamertje met het smalle bed zag schudde hij heftig van nee, wilde zich langs hem wringen, terug naar beneden. „Je kunt niet de hele avond opblijven,” sputterde Maxim. Hij begreep echter ook dat het kind bang was alleen. Uiteindelijk besloot hij het bed te verplaatsen naar zijn eigen slaapkamer. Het kind keek de verhuizing met argusogen aan, maar weigerde opnieuw naar bed te gaan. Toen besloot Maxim zelf ook maar zijn bed in te duiken. Hij zou een boek meenemen en er een ontspannen avond van maken. Van lezen kwam echter niets. Ricardo sliep vrij snel maar hij was heel erg onrustig. Blijkbaar werd hij gekweld door angstige dromen. Enkele keren vloog hij met een schreeuw overeind. Basta, die zich niet had laten buiten sluiten, stond dan onmiddellijk naast het bed, duwde zijn snuit tegen de hand van het kind. Dat leek Ricardo even te kalmeren.

Intussen gingen Maxims gedachten hun eigen gang. Hoe lang was het geleden dat er een kind in zijn nabijheid was? Vier jaar minstens. Hij was ook niet van plan geweest ooit nog een kind in zijn buurt toe te laten. Hij had het jongetje echter moeilijk in die kapel kunnen achterlaten. Hoe kwam iemand er toe om zoiets te doen? Hij zou graag eens een hartig woordje met die persoon spreken. Hij ging er nog steeds van uit dat de vrouw die hem gepasseerd was hier meer van wist. Zij hoefde de moeder niet te zijn. Dat een moeder zoiets zou doen druiste tegen alles in. Een moeder vecht voor haar

kind. Even zag hij de beelden weer voor zich... Janine, Nienke... Nee, hij wilde dit niet. Had hij niet juist de laatste tijd het gevoel dat er een beetje rust in zijn leven was gekomen? Toen het kind opnieuw met een angstige schreeuw overeind schoot, gleed Maxim zijn bed uit. Hij hield het jongetje tegen zich aan, voelde het tendere lijfje beven. „Stil maar, wat is er toch?” mompelde hij.

„Hij is dood,” prevelde het kind.

„Wie... wie is er dood?” drong Maxim aan. De donkere ogen van het kind waren wijd opengesperd, maar hij leek hem niet te horen. Toen Maxim hem weer wilde neerleggen, klemde het kind zich echter aan hem vast. Maxim bleef even zitten. Dit was echter niet de meest comfortabele houding en hij kreeg het ook koud. De mist leek wel door elk kiertje te zijn binnen gedrongen. Opnieuw probeerde hij Ricardo neer te leggen, maar de kleine handen lieten hem niet los. Dus nam Maxim hem mee naar zijn eigen bed. Het kind kroop tegen hem aan of het niet anders gewend was en onvermijdelijk dacht Maxim aan een ander kind. Dit was niet goed, deze voortdurende confrontatie. Het kon niet de bedoeling zijn dat hij straks weer terug bij af was, naar aanleiding van een hem volkomen vreemd kind. Aan de andere kant de wereld was vol kinderen en hij zou eraan moeten wennen. Morgen zou hij in het dorp zo zijdelings eens informeren. Tenminste als het weer niet al te slecht was. Hij kon niet riskeren dat Ricardo ziek werd.

Toen hij zich op zijn andere zij wilde draaien, merkte hij dat dat niet ging. Basta had die plaats al ingenomen. Verontwaardigd duwde hij tegen het hondenlijf, wat niets uithaalde. Basta liet enig protesterend gebrom horen, maar was duidelijk niet van plan zijn plaatsje af te staan. Maxim slaakte een zucht en liet het maar zo. Hij was vannacht niet alleen in zijn bed. Hoewel een onbekend kind en een dwarse hond niet datgene waren waar zijn dromen naar uit gingen.